

Република Србија
УПРАВНИ СУД
7 У. 19215/10
11.02.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Вером Маринковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Ш. М., ..., Н.М., Словенија, поднетој против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду, 03/10 број 204-2-16072-2/2004 од 31.12.2009. године, у предмету отпуста из држављанства, у нејавној седници већа одржаној дана 11.02.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА и ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова Републике Србије у Београду, 03/10 број 204-2-16072-2/2004 од 31.12.2009. године.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 183/09 од 24.09.2009. године, одбијен је захтев тужиоца за отпуст из држављанства Републике Србије.

У тужби поднетој овом суду тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да никада није био држављанин Републике Србије већ да држављанство Републике Србије има по оцу, кога никада није ни видео, а који је био држављанин Републике Србије. Даље наводи да је на позив Републике

Југославије служио војни рок од xxxx84. године до 01.03.1985. године, као и војну вежбу на позив Секретаријата за одбрану у хх88. години, што се може утврдити из војне књижице СФРЈ, бр. AZ ..., при чему од Републике Србије никада није добио позив за служење војног рока, односно за било какву другу ствар, с обзиром да до 2004. године, када је поднео захтев за отпуст из држављанства за њега у Републици Србији нико није ни знао, односно није ни био у евиденцији Републике Србије. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган, поступајући у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 183/09 од 24.09.2009. године, у поновном поступку, на основу акта Министарства одбране, бр. 4606-2 од 30.10.2009. године, утврдио да тужилац не испуњава услове за отпуст из држављанства Републике Србије, у смислу чл. 28. ст. 1. тач. 2. Закона о држављанству Републике Србије ("Службени гласник РС" бр. 135/04, 90/2007), јер постоје сметње у погледу војне обавезе, с обзиром на чињеницу да тужилац није извршио обавезе прописане Законом о војној, радној и материјалној обавези, а Управа за обавезе одбране се није изјаснила о сметњама за отпуст тужиоца из држављанства Републике Србије, јер тужилац нема пријављено пребивалиште у Републици Србији.

По оцени суда, основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме из списка предмета произлази да је тужилац 22.09.2004. године поднео захтев за отпуст из држављанства Републике Србије - Црне Горе, при чему је тужени орган оспорено решење донео

31.12.2009. године, у коме је у образложењу навео да тужилац не испуњава услове за отпуст из држављанства Републике Србије, јер није извршавао обавезе прописане Законом о војној, радној и материјалној обавези, који закон је објављен у "Службеном гласник РС" бр. 88/09, дана 28.10.2008. године, а ступио је на снагу по протеку рока од 8 дана од дана објављивања, тј. 06.11.2008. године, при чему тужени орган у образложењу оспореног решења није навео разлог због кога је приликом одлучујући о захтеву тужиоца од 22.09.2004. године за отпуст из држављанства Републике Србије и Црне Горе применио одредбе Закона о војној, радној и материјалној обавези, а не одредбе закона који је био на снази у моменту подношења захтева. Поступајући на наведени начин, тужени орган је донео оспорено решење уз повреду начела законитости. Такође у образложењу оспореног решења тужени орган је навео да се Управа за обавезе одбране није изјаснила о сметњама за отпуст тужиоца из држављанства Републике Србије, јер тужилац нема пријављено пребивалиште у Републици Србији, а у списима предмета се налази изјашњење Министарства одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, Управа за обавезу одбране, бр. 4606-2 од 30.10.2009. године, у коме је наведено да, с обзиром на чињеницу да тужилац нема пребивалиште на територији Републике Србије, Управа за обавезе одбране није у могућности да се изјасни о сметњама за отпуст тужиоца из држављанства Републике Србије, због чега је оспорено решење донето уз повреду одредбе чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01) јер су разлози дати у образложењу оспореног решења противречни доказима у списима предмета.

У поновном поступку тужени орган ће донети ново на закону засновано решење, имајући при томе у виду примедбе суда изнете у овој пресуди и доказе које је тужилац доставио (војна књижица у списима предмета) из којих се види да је тужилац војни рок служио у периоду од xxxx84. године до xxxx85. године у Лб., Република Словенија, као и да је учествовао у војној вежби xxxx988. године.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. а у вези чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе чл. 69. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.02.2011. године, 7 У. 19215/10

Записничар
Вера Маринковић, с.р.

Председник већа – судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ДР